

כי אמר קרא: האשה וילדיה תהיה לאדוניה, הרי למדנו שהוא עבד, ואינו חשוב זרע של אביו.

שנינו במשנה: ממזר פוסל ומאכיל:

תנו רבנן: כתיב: ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה "זרע אין לה" ושבה אל בית אביה כנעוריה מלחם אביה תאכל.

אין לי אלא זרעה שהוא פוסל אותה בתרומת בית אביה, וכמו שנאמר: "זרע" אין לה.

אבל זרע זרעה — וכגון שמת הזרע הראשון ונשאר זרע זרעה — מניין שהוא פוסלה?

תלמוד לומר: זרע אין לה, מכל מקום. (4)

אין לי אלא זרע כשר — שיש לה מן הישראל — שהוא פוסלה.

אבל זרע פסול — שיש לה מן הישראל — מניין?

תלמוד לומר: זרע אין לה, עיין עלה.

ותמהינן: והא אפיקתיה [כבר הוצאתו למקרא זה לדרשה אחרת] ללמד על זרע זרעה שהוא פוסלה?!

ומשנינן: זרע זרעה לא איצטריך קרא, כי בני בנים הרי הן כבנים, (5) כי איצטריך קרא ד"ובן אין לו": ללמדך זרע פסול שהוא פוסל מן התרומה.

שזינתה עמו] איסורא הוא ולהאי [לאחר] איסורא, כלומר: אף לזה שזינתה עמו הרי היא אסורה, מכל מקום בתריה דידיה שדינן ליה ואין חוששים לזנות של אחרים, הבא — גבי ארוס שבא עליה בודאי — דלהאי [לאחר] איסורא הוא, ולהאי [לארוס] התירא, לא כל שכן שלא נחוש לזנות של אחרים.

אמר ליה אבוי לרבא: לעולם אימא לך: כל היבא דדיימא מעלמא, אף על גב דדיימא מיניה [ידועה לנו ביאת הארוס], אמר רב הולד ממזר.

ומתניתין — ששנינו: ילדה תאכל — בדלא דיימא כלל, כלומר: לא דיימא מאחרים.

שנינו במשנתנו: העבד פוסל משום ביאה ואינו פוסל משום זרע, כיצד: בת ישראל לכהן, בת כהן לישראל וילדה הימנו בן והלך הבן ונכשב על השפחה וילדה הימנו בן הרי זה עבד, היתה אם אביו בת ישראל לכהן לא תאכל בתרומה, בת כהן לישראל תאכל בתרומה:

ומפרשינן: מאי טעמא?

יש לפרש בשני אופנים:

האחד: מאי טעמא עבד הוא.

השני: מאי טעמא אינו חשוב זרע לפסול ולהאכיל.

4. בקידושין ד א הגירסא היא: תלמוד לומר: "זרע אין לה" "עיין לה".

5. כתב רש"י: בפרק הבא על יבמתו לעיל סב ב;

הרי הוא מאכיל את אמו בתרומה, כי הכתוב אומר: ויליד "ביתו" הם יאכלו בלחמו, ומשמע: דוקא יליד שנולד מ"ביתו זו אשתו" של כהן הוא בלבד מאכיל את אמו בתרומה? ולא יישב.